Analize și opinii

Despre domniile fanariote se poate vorbi liber

Acum 13 minutes 9 Vizualizari 6 Timp de citire

Despre domniile fanariote se poate vorbi liber, fără vreo teamă, pentru că turcii și grecii nu mai au acea putere asupra noastră. Istoria de manual nu se sfiește să amintească, fie și în trecere, rolul Masoneriei în formarea generației pașoptiste, care a realizat Mica Unire și Independența, fără să fie respinsă ca teorie a conspirației. Chiar și strategia Vaticanului e notată în apariția uniației, cu efectul surpriză al patriotismului latinist al Școlii Ardelene. Pentru forțele prezentului, lucrurile se complică.

Timp de cinci secole, Imperiul Otoman a aplicat diverse strategii de subordonare a Țărilor Române pe cale armată sau negociată. Din perspectiva lor cinică, ocupația asigura securitatea dezvoltării în regiune. Dar cum birurile deveneau tot mai greu de dus, tratatele erau rupte, ceea ce iarăși se vedea dinspre Bosfor ca o viclenie a ocupaților.

Pe vremea lui Țepeș, se ajunsese la practica educării la Stanbul a fiilor de domni, ținuți gaj pentru a garanta fidelitatea tații, dar în condiții privilegiate, în speranța unei asimilări culturale, dacă nu chiar religioase. Dar și asta a produs efecte adverse, ca în cazul lui Vlad. Realinierea eșuată a lui Dimitrie Cantemir și martiriul Brâncovenilor a rupt linia domnilor pământeni și „încrederea” Înaltei Porți.

Din ce găsiseră între vechii bizantini, turcii au început să folosească două grupuri educate și promițătoare, în diplomație, administrație, educație și finanțe. Chiar înainte de a fi numiți domni, grecii din Fanar veniseră dincoace de Dunăre ca negustori și „consilieri” de curte, dregători. (Azi s-ar folosi o rețea de ONG-uri.) Apoi,

circa o sută de ani și-au cumpărat la vedere tronul Moldovei și Munteniei, uneori cu bani luați cu camătă de la evrei.

punem că unii din ei se revendicau de la împărații Bizanțului). In termeni practici, ei erau o externalizare a puterii, care asigura o mai comodă exploatare pentru Otomani a coloniilor românești și mai eficientă prin introducerea de către ei a relațiilor capitaliste.

Însă, implicarea lor în cauza independenței Greciei, i-a făcut să piardă încrederea Sultanului. Așa că istoria le-a alocat un rol exemplar de mari corupți, sinonim pentru prădarea sălbatică în timp scurt a țării. Exportul de bogății către neamul lor nu scapă istoricilor, atunci când menționează practica „închinării" a 560 de mănăstiri către cele grecești, care ajunseseră să aibă în administrare păduri, sate și până la un sfert din terenul agricol înaintea reformelor lui Cuza.

Rapacitatea fanarioților îi face deseori termen de comparație cu lipsa de patriotism a conducătorilor actuali. Chiar și referirile la Bruxelles și Washington ca „Înalta Poartă" sau la „sultanul Trump" sunt acceptabile în retorica presei. Dincolo de ele e o linie roșie și o barieră mentală.

Uniunea Europeană e un imperiu soft dar în derivă, la care românii au aderat cu entuziasm. Poate jumătate încă îi acordă credit, altă jumătate se simte dezamăgită. Are un proiect de omogenizare federală, dictează mai des decât consultă țările de la periferia ei. Și nu mai e chiar așa „soft", dacă îngăduie suprimarea alegerilor democratice în țările membre, în numele unor ipocrite „valori" europene.

Dar UE e un imperiu neobișnuit, în stare de subordonare față de imperiul american, pe plan militar, economic, informațional, ideologic și al culturii de masă. America, la rândul ei, e într-o relație fără precedent în istorie cu o țară mică de pe alt continent, care îi domină copios elitele conducătoare.

Se pot număra pe degete membrii Congresului care nu sunt plătiți și nu ascultă de lobby-ul israelian. Campaniile prezidențiale au ca principali sponsori oligarhii aceluiași lobby, cu un rol major în presă, Hollywood, rețelele de socializare, principalul motor de căutare a informației și principalul sistem de operare a telefoanelor, în AI, în noile ideologii și instituțiile financiar-bancare.

Proiectul sionist are unele asemănări cu Eteria, diferența fiind că atunci a fost considerat o abatere de la interesul Otoman. În timp ce acum, politicienii americani îl prezintă în cor ca pe principalul aliat și ar justifica încă un război costisitor și riscant contra Iranului. America și Europa susțin activ cel mai obscen genocid din timpul vieții noastre, pe care îl ocrotesc prin cenzură și pedepsirea pacifiștilor. Libertatea cuvântului și istoria națională sunt și ele sacrificate în numele unui statut aparte, cvasi-religios al unei clase foarte puternice, prezentată ca victimă eternă.

Nu se poate spune că politicienii sunt ținuți captivi, așa cum nici oamenii de rând nu sunt obligați de nimeni să consume filmele de la Hollywood sau pornografia. Să presupunem că e o fascinație sinceră față de talentul unui grup de succes, spre care politicienii aleargă cum alerga parvenitul Napoleon să își încuscrească rubedeniile cu familiile domnitoare ale Europei.

Din 7 nepoți, Joe Biden are 3 crescuți în religia talmudică. Iar Donald Trump, are o fiică dată de mică la grădiniță evreiască apoi convertită la iudaism, la fel și 3 din 10 nepoți. Fără aceeași schimbare de religie, Traian Băsescu are 2 sau 3 nepoți din 4 formați la școala Laude Reut, unde taxele anuale sunt de 10.000 de euro pentru fiecare.

Pornită inițial ca o grădiniță evreiască, școala din București înființată de Ronald Lauder, a devenit între timp o școală gimnazială și liceală, ce își propune să dea viitoarele elite în diplomație, economie și media. Creatorul

ProTV a ajuns între timp președintele Congresului Mondial Evreiesc și e cel care i-a propus lui Donald Trump, prietenul său din facultate, afacerea mineralelor din Ucraina. Ar fi imposibil să numărăm câți politicieni își

discuta raportarea la marile forțe geopolitice actuale ne scoate cu totul din subiectul politic. Dacă poporul n-are voie să își voteze conducătorii, e limpede că alții decid pentru el (că sunt birocrați judiciari, servicii secrete sau puteri străine). Dacă i se dă voie să voteze dintr-un cerc dat, dar propunerile se împart între cei care doresc să deservească o putere sau alta, cu și mai mare zel, e limpede că doar mimăm politica. Pentru că politica, la final, e despre cine are puterea și cine decide, iar marionetele ce se perindă prin fața noastră vor executa, nu vor decide nimic.

O atmosferă de spaimă s-a strecurat la modul vizibil în sânul elitelor din politică, presă și afaceri, și a devenit un reflex al auto-cenzurii pentru oricine vorbește în public. Toți știu despre ce e prea periculos să vorbești, ce tabu-uri aduc mazilirea pe viață pentru politicieni și e cu atât mai jalnic spectacolul presei alternative și a liderilor semi-suveraniști în semi-democrație. Ultima dată când o entitate a inspirat o asemenea frică și instinct de auto-conservare a fost înainte de 1989 și era produsă de vechea Securitate. Diferența e că Securitatea nu-ți pretindea să te prefaci că nu există, că e atât de fragilă încât trebuie ocrotită fără încetare, nici că alegerile sunt reale.

sursa: **Reactiunea**

Despre autor

editor